

Останні новини

06:55 Оприлюднено перший тизер «Шрека Б»: стала відома дата прем'єри та зрізовий акторський склад

16 червня

18:25 Учасниця "Холостка-14" Діана Зотова розійшлася із чоловіком-футболістом

15:53 Геннадій Вітер відповів на звинувачення Солохи у "вимаганні грошей" за виступ

12:41 Бренд притримав спідницю з Мартинівською через її слова про котів

11:54 "1+1" зняв історію чинної сезону "Голоцук"

ЗАВАНТАЖИТИ ЩЕ

Головна / Шоу-біз

Ветеран Олександр Швачка – про роботу в кадрі, ветеранську політику та кохану

ЮЛІЯ КАДУНЬ 17 червня 08:00

Два роки тому ветеран Олександр Швачка провів свій перший ефір «Ранку у великому місті» на каналі ICTV2 і став незамінною компанією іншим ведучим ранкового шоу – Юлії Зорій, Григорію Германом та Сергію Лиховиді.

У 2015-му Олександр воював у складі 79-ї десантно-штурмової бригади. Після демобілізації повернувся до цивільного життя, а у 2022 році знову добровільно пішов на фронт – до 95-ї окремої десантно-штурмової бригади. У безрезні отримав важке поранення та втратив ногу, захищаючи селище Макарів Київської області.

В інтерв'ю *«Коротко про Олександр Швачка розповів, чи комфортно працювати в кадрі, чому його довго не було в ефірі, про проблеми, які хвилюють ветеранів, що йому допомагає ніколи не здаватися та як зустрів свою кохану»*.

Сумував і за роботою, і за командою

- Олександр, за ці два роки телеефірів ви знайшли своє місце на телебаченні? Питаю, бо часом може здаватися, що твоєї роботи наче й не видно. Тим паче у війну, коли хочеться бути якомога дієвішим.

- На телебаченні мені подобається. Для мене це нова професія, новий досвід. І це постійний розвиток. Будемо чесними, у будь-якій професії немає обмежень для розвитку. Так само і в медіапросторі. Ти постійно чомусь навчаєшся, це нові знайомства, комунікації, участь у різних проєктах.

Тому вважаю, що я на своєму місці. Мені подобається. Єдине, що я на пів року трішечки випав з медіапростору, бо були проблеми зі здоров'ям. Три місяці тому була операція, потім – відновлення. Я за цей час не виходив в ефір, був на лікарняному. Тільки зараз повертаюся у стрій після довгої перерви.

- Сумували за роботою?

- Звичайно, сумував. Сумував і за роботою, і за командою. Навіть просто за робочим місцем сумував, бо, приїжджаючи в студію, ти заряджаєшся енергією, позитивом від людей, які поруч.

- А що стосується операції – все це наслідки поранення?

- Так. Я, напевно, з кінця минулого літа не міг розібратися, що в мене за проблема. Ніхто не міг зрозуміти. А потім звернувся до свого хірурга, який мені робив реампутацію. Власне, повикидали з мене зайві запланчастини (сміється). Тепер радію, що мене нічого не турбує.

- Як при цьому не зламатися? Адже ви вже були у формі, мали спортивні досягнення, а потім довелося фактично все починати спочатку.

- Так, було відчуття, що доля мене повернула в точку, з якої я починав у 2022 році. Але, маючи досвід відновлення, ставлячи собі певні цілі, до яких рухаюся, розумів, що це – просто черговий етап у житті, який потрібно пройти. А маючи досвід, я пройду його набагато швидше і легше.

Дуже допомагає підтримка рідних, близьких, спорт, улюблена робота. Кохана людина дуже сильно підтримувала і підтримує. І це неймовірна підтримка.

- Окрім роботи на телебаченні, ви багато займаєтеся проблемами ветеранів, є співзасновником та президентом МБФ «Альянс ветеранів». Що найбільше болить ветеранам? На що нам усім слід було б звернути увагу?

- Дуже багато чого болить. Починаючи від гучних корупційних скандалів і закінчуючи тим, як працює система, коли військовослужбовець після поранення переходить у статус ветерана. Навіть у нас є досить багато різних програм підтримки, але почнемо з того, що військові з районних центрів просто неозібзані, що вони є, або ці програми не працюють так, як треба.

Завдяки волонтерським, громадським організаціям, якісь проблеми вони забирають на себе. Розумію, що держава впертись із такою кількістю ветеранів, які потребують підтримки, також не може. Тим паче, ми зараз ще й в стадії війни. Але доопрацювання потрібні.

Все починається з нашої бюрократії. Нещодавній приклад. Військовослужбовець, отримавши тяжке поранення, лікується вже більше року, він ще не долікувався, але його викликають на ВЛК. У нього остеомиєліт (запальне інфекційне захворювання кісткової тканини або кісткового мозку. – Авт.). Але за рішенням лікаря отоларинголога, який займається лікуванням захворювань вуха, горла, носа, він не потребує далі лікування.

Буває, хлопці й не прочитують, що в тих документах конкретно написано. Можна буквально два слова не прочитати, і ти не зрозумієш, що вони там написали.

Відношення змінилось дуже сильно. Силова мобілізація користі не додає. Мобілізація має бути, треба поповнювати війсьکو, хлопців і дівчат треба змінювати. Але я не підтримую силової мобілізації. Державі дуже багато над цим ще треба працювати.

Я би, наприклад, передягнув представників ТЦК в якусь іншу форму, щоб це був якийсь окремий підрозділ. Бо коли люди в пікселі, які, можливо, ніколи й не служили, вдаються до поведінки людей, вони дискредитують піксель тих, хто проливав кров у цій формі на фронті. Там в пікселі воюють з ворогом, а тут в пікселі чимось іншим займаються. У нас все трішки не так пішло з мобілізацією, відповідно - і з повагою вже до військових. Державі треба повертати повагу до війська.

З колегами програми «Ранок у великому місті» Юлією Зорій, Григорієм Германом та Сергієм Лиховидою. Фото: ICTV2

Людина іноді просто не може повернутися в соціум

- Власне, два роки тому ми з вами говорили про це про одну проблему: що українці не готові до військових з протезами та іншими травмами, вони не знають, як себе поводити, як реагувати. Чи змінюється це зараз?

- З мого досвіду, досвіду деяких побратимів, не в хорошу сторону все змінюється. Ще один приклад: нещодавно працівники ТЦК відлупцювали ветерана з парною ампутацією. Ну тут вже ж по чоловікові видно, що він на протезах!

Не гадаю, хто крайній раз до мене підійшов і просто подякував за службу. В 2022-2023 рр. це було доволі часто. А зараз стоїш у магазині в черзі за продуктами - ніхто навіть не подивиться. Я навіть не про себе кажу. Я кажу про хлопців на млицих, хлопців з парною ампутацією. Ніхто не запропонує пройти вперед черги, можливо, людині складно просто стояти. І це доволі показово. Мова не тільки про ветеранів, а й про осіб з інвалідністю. У нас про осіб з інвалідністю почали говорити тільки тоді, коли з'явилися ветерани. Тоді ми подумали про інклюзію і багато інших важливих для людини речей.

Сьогодні дуже багато випадків, коли цивільні, не маючи фізичних обмежень, займають паркомісія для осіб з інвалідністю, яким складно пересуватися. А їм ще елементарно треба якийсь дотягти продукти додому. І скільки не роби зауважень, нічого не допомагає. Якщо людям байдуже, значить, треба посилювати відповідальність за такі дії і притягувати до відповідальності.

- А наскільки реально ветеранам, зокрема, з ампутаціями, знайти роботу?

- Я не знаю статистики, але, за спостереженням, якась частина може повертатися у військо на тилові посади.

- Але це військо, вони повертаються туди, звідки прийшли, це не місце у цивільному житті.

- А людина іноді просто не може повернутися в соціум. У неї може бути купа проблем: те, що обіцяла дати держава, вона не дала, немає підтримки рідних... І люди, які застрягають в таких проблемах, йдуть назад у військо. Що людині тут робити? Або сусід чи сусідка почнуть: а за що ми воюємо, коли вже мир... Хтось взагалі може сказати, що ви туди гроші пішли заробляти! Звісно, такі випадки деморалізують дуже сильно.

Підтримувати ветеранів дуже важливо. І якщо ми говоримо про роботу – це, безумовно, один із основних факторів, який допомагає повертатися в цивільне життя.

До того ж, робота і - це закриття базових потреб людини. Треба елементарно їсти, одягатися, заплатити за комунальні послуги і так далі. І якщо цього немає, ми бачимо негативні наслідки.

- Робота – це ще й певна реабілітація, як на мене, людина відчуває, що вона потрібна, чимось зайнята.

- Реабілітація - дуже широке поняття. Це і сім'я, і кохання, і робота, і медицина, і підтримка побратимів, суспільства, держави. Все це разом взятє.

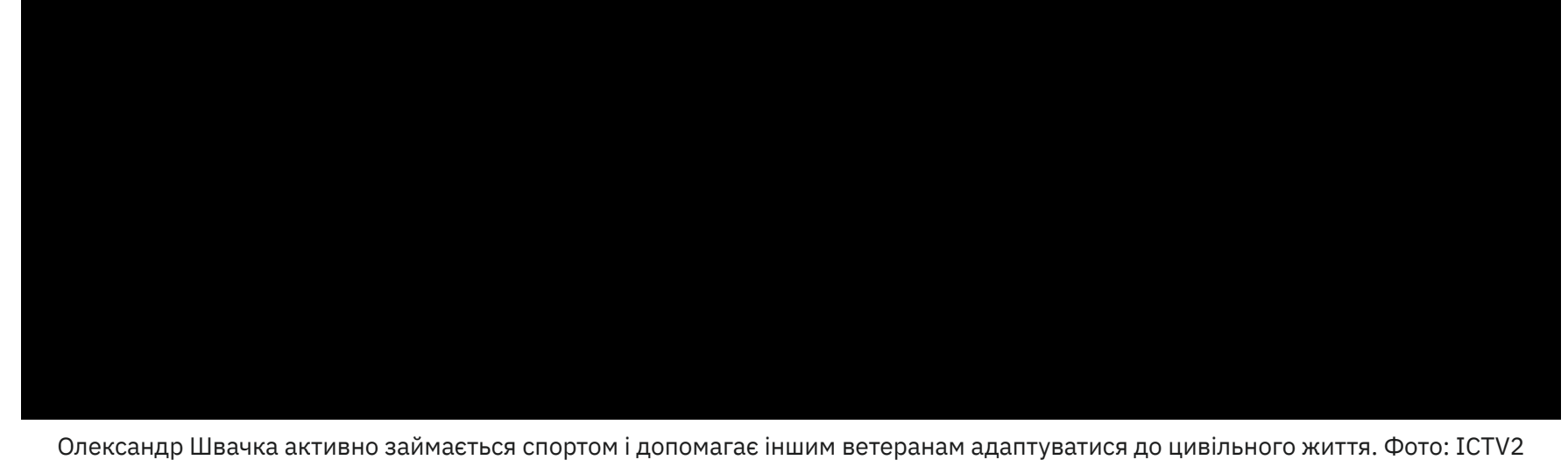
Скільки військовослужбовець може реабілітуватися, невідомо. Може все життя повертатися і не повернутися. На мою думку, якщо людина побула військовим, вона вже все одно ним залишиться. В будь-якій професії, в яку би людина не пішла, це відчуття залишиться. Це досвід, який неможливо забути. Його лише можна імплементувати в цивільну професію.

Але служба у війську - це не мінус, це навпаки - плюс, тому що людина будь-якої професії має додатковий досвід. Якщо людина може працювати в екстремальних умовах, значить, вона цілеспрямована, рухається до своєї цілі і так далі.

- Роботодавці готові брати на роботу ветеранів?

- Потрошку роботодавці адаптуються. Навіть зайшовши на work.ua, ви зможете побачити вакансії, де вказано: візьmemo ветерана на роботу, особу з інвалідністю. Також при створенні резюме для пошуку роботи ви можете обрати статус «ветеран» чи «особа з інвалідністю».

Ветерана завтра не мобілізують, бо він уже звільнений. Тому компанії розуміють, що краще взяти його, навіть без досвіду, навчити і бути впевненими, що він буде ходити на роботу і працювати. Але для цього потрібно обов'язково інтегрувати ветеранську політику всередині компанії, має бути людина, яка має ветеранською політикою керує, знає базові речі. Наприклад, не казати постійно людині, в якій немає кінцівки, – одужуй!

Олександр Швачка активно займається спортом і допомагає іншим ветеранам адаптуватися до цивільного життя. Фото: ICTV2

Кохана вперше побачила мене на чемпіонаті з пейнтболу серед ветеранів

- До речі, ви один із тих, хто їздив до США навчатися техніці three-track skiing – катанню на одній лижі з використанням спеціальних опорних мильцих-аутригерів. Потім ви провели такі навчально-тренувальні програми вже в Україні. Що це дає для фізичного і ментального здоров'я?

- Лижі - це прикольно. Це – адреналін, і військовим потрібен адреналін, бо під час бойових дій людина постійно на адреналіні. Це, знову ж таки, можливість поспілкуватися з побратимами, поділитися досвідом чи отримати підтримку.

Наше об'єднання «Альянс ветеранів» за підтримки благодійного фонду Razom for Ukraine, гірськолижного курорту «Буковиця» відкрили хаб адаптивного гірськолижного спорту. Він працює на постійній основі в сезон, коли там є сніг. Закупили обладнання, там працюють тренери, які надають безкоштовно навчання, є безкоштовний доступ до інфраструктури та спорядження. Ветерани і військовослужбовці можуть звернутися за попереднім записом до нашого об'єднання чи ГК «Буковиця». Можна взяти із собою сім'ю.

- Ви вже сказали на початку розмови, що вас підтримує кохана людина. Може, вже й весілля плануєте?

- Поки що ми пізнаємо одне одного ближче. Всьому свій час.

- А як ви познайомилися?

- Ми познайомились завдяки спорту. Кохана мене вперше побачила на чемпіонаті України з пейнтболу серед ветеранів, в якому я брав участь. Так вона мені сказала. А потім вже скомунікувалися в соцмережах. Були її лайки на мої сторіс, а написав першим я. Принаймні я запросив на каву. Це була наша перша зустріч, перше побачення з Олександром. Все починає – Олександр і Олександра. (посміхається) .

- Вона теж спортсменка чи просто була на заході?

- Вона працювала в одній із державних спортивних установ.

- Чим ви сьогодні живете? Про що ваші мрії?

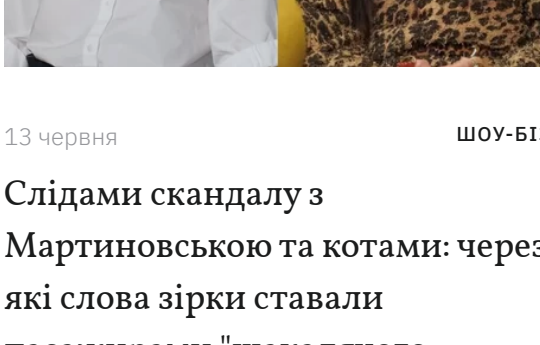
- Моє мрія незмінна ще з 2014 року - щоб закінчилися бойові дії, ми будували для наших дітей тут світле майбутнє і Україна нарешті змогла рухатися нормальними темпами в Європу, не втративши свою честь та гідність!

З коханою Олександром. Фото: ICTV2

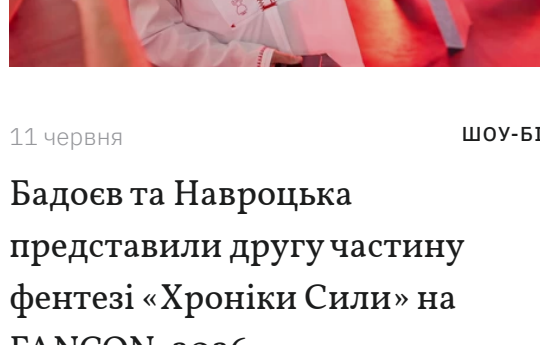
Новини по темі: телеведучий Зірки Ветерани Інваліди Інтерв'ю

Підпишіться на нас в соц. мережах

Статті по темі

13 червня Шоу-біз
Слідами скандалу з Мартинівською та котами: чезр які слова зірки ставали пасажирками "шакального експресу"

11 червня Шоу-біз
Бадосєв та Навроцька представили другу частину фентезі «Хроніки Сидла» на FANCON-2026

9 червня Шоу-біз
FANCON-2026 айбрав со своїх гостей: кожен із нас - супергероєм. Ібо його костюм